Fă-mi cântecul un foc aprins,
din Adevărul veşnic,
să ardă-n Templul Tău
nestins,
ca jertfă şi ca sfeşnic!
Puterea lui să facă scrum,
lucrarea rătăcirii,
împrăştiind pe-al vieţii drum,
mireasma mântuirii!

Fă-mi cântecul o spadă grea,
Cuvântul Tău să-l poarte,
să-mpartă biruinţa Ta,
prin lumea cea de moarte;
să taie-adânc orice păcat,
şi orice rătăcire,
croind un drum mai luminat,
spre har şi mântuire!

Fă-mi cântecu-nţelept năier,
pe marea suferinţei,
să poarte-n orice timp spre Cer,
corabia credinţei!
Şi s-o păzească liniştit,
de stânca rătăcirii,
înaintând desăvârşit,
spre Ţărmul mântuirii!

Fă-mi cântecul, spre slava Ta,
să sune tot mai tare,
mai plin să poată arăta,
iubirea-Ţi arzătoare.
Şi armonia lui de har,
s-atragă pe oricine,
din noaptea chinului amar,
Isuse lângă Tine!